

ПРИСТАНАЛА

Кавал свири на поляна,
на поляна, край горица;
млада, хубава Стояна
търчи с менци за водица.

Из градина крещи, вика
омразната нейна стрика:
"Полудя ли, мар Стояно,
та отиваш толкоз рано?"

Стой, почакай д'идем двама!"
Па се спусна к'нейна мама
да ковлади тя Стояна,
че отива на поляна.

Ей изкочи стара майка
на висок и хубав чардак:
ахна, търти се, заплака,
като видя кървав байряк,

че се байряк там ветрее
сред юнаци, сред дружина
и Стоянка се белее
в прегръдките у Дойчина.

Като зърна той, че иде
неговото мило либе,
из юнаци той изскочи
и към нея с пръст посочи:

"Ей, дружина, хай станете!
Ей я иде - погледнете:

туй е мойта горска птица,
туй е мойта годеница!"

Па си весел, засмян тръгна
да посрещне той Стояна;
наближи я - с пушка гръмна,
като видя, че й засмяна.

И дружина загърмяха
на засевки, та запяха;
а тя ръце си разгърна,
та Дойчин я млад прегърна.

А нейната клета мама,
като гледа таз измама,
сълзи лее и проклина
ту щерка си, ту Дойчина.

"Да не цъфнеш, да не пекнеш,
дъще клета, със Дойчина,
да окапеш, дето седнеш -
да не станеш по година!"

Дано болест те налегне,
болест, дъще, живеница,
и Дойчин да не убегне
от верига, от темница!

Тоз хайдутин, що го любиш,
на кол утре да го видиш,
че от там се тебе хили
и на горски самодиви!

Че той батя ти измами,
та хайдутин върл направи;
а теб, дъще, клета, мами,
баща, майка та остави!"

От тез клетви се събуди
и Стоенкин баща стари;
той излезе и се чуди
и в главата се удари.

Но кат видя той Дойчина,
дъщеря си и мил сина,
попоглади си брадата
и извика към гората:

"Горо, горо, майко мила,
толкоз годин си хранила
мене, горо, юнак стари
с отбор момци и другари, -

храни, горо, таквиз чеда,
дорде слънце в светът гледа;
дорде птичка в тебе пее,
тоз байряк да се ветрее!"